

Sygn. akt X C 3648/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie od pozwanej K. T. kwoty 150,00 zł. z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku jednak nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 12 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto domagała się zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zajmuje się udzielaniem drogą elektroniczną krótkoterminowych pożyczek gotówkowych przez Internet. Pozwana dokonała rejestracji na stronie internetowej Spółki, wniosła opłatę rejestracyjną, akceptując warunki umowy, i złożyła wniosek o udzielenie pożyczki. Zgodnie z wnioskiem (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością udzieliła jej pożyczki numer (...) na okres 29 dni w wysokości 150,00 zł. Spółka przełała kwotę pożyczki na rachunek pozwanej w dniu 13 lipca 2015 r. Pozwana była zobowiązana do zwrotu pożyczki, tj. wypłaconej kwoty 150,00 zł. do dnia 11 sierpnia 2015 r. Pozwana nie spłaciła należności. Przedmiotowa wierzytelność została zbyta na rzecz powódki.

Pozwana, K. T., nie stawiała się na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 lipca 2015 r. sporządzona została umowa pożyczki (...) nr (...), której stronami byli (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako „pożyczkodawca” i K. T. jako „pożyczkobiorca”. Zgodnie z jej treścią pożyczkodawca miał udzielać pożyczkobiorcy pożyczek za pośrednictwem strony internetowej (...) w sposób i na zasadach, określonych w umowie, z uwzględnieniem Regulaminu, stanowiącego Załącznik nr 1 do umowy. Zgodnie z § 2 umowy, jednym z warunków udzielenia pożyczki było posiadanie aktywnego Profilu Klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy. W §4 umowy określono warunki udzielenia pierwszej pożyczki, tj. całkowitą kwotę pożyczki, wynoszącą 150,00 zł., okres jej trwania – 29 dni, termin spłaty – 11 sierpnia 2015 r., prowizję – 0,00 zł., całkowity koszt pożyczki – 0,00 zł., całkowitą kwotę do spłaty – 150,00 zł. i (...) 0,00 zł.

(dowód: umowa pożyczki k. 17-19)

W dniu 13 lipca 2015 r. z rachunku nr (...) dokonano wpłaty kwoty 0,01 zł. z adnotacją „Przeczytałem i zgadzam się z warunkami Umowy P. Okresowej (...)”. W dniu 13 lipca 2015 r. na powyższy rachunek bankowy przelano kwotę 150,00 zł. Jako tytuł przelewu podano „Bankowość Internetowa SohoCredit pl umowa pożyczki nr (...)”, zaś jako odbiorcę wskazano K. T..

(dowód: wyciąg z rachunku k. 23, 24)

W dniu 31 lipca 2018 r. sporządzono pismo, zatytułowane: „Oświadczenie stron o przeniesieniu wierzytelności z tytułu pożyczki Nr (...)”. Zgodnie z jego treścią, dnia 13 lipca 2015 r. Rapid udzielił K. T. pożyczki nr (...). Pożyczkobiorca nie uregulował swoich zobowiązań w terminie, przez co opisana wierzytelność została przeniesiona przez Rapid na (...), która w związku z powyższym stała się w niniejszej sprawie wierzycielem i uzyskała legitymację do dochodzenia roszczenia na drodze sądowej. Oświadczenie to zostało podpisane przez członka Zarządu komplementariusza (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością S.K. z siedzibą w W.. Brak na nim podpisu Prezesa Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

(dowód: oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności k. 25)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty, przedłożone przez powódkę, których prawdziwości i wiarygodności pozwana nie zakwestionowała. Pozwana w ogóle nie podjęła obrony w sprawie.

Powódka wywodzi swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności, przysługującej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. jako pierwotnemu wierzycielowi.

Zgodnie z ogólną zasadą, wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., który stanowi, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodowej Spółce spoczywał ciężar udowodnienia faktów, uzasadniających jej roszczenie.

Zdaniem Sądu powódka nie wykazała, aby przysługiwało jej roszczenie, dochodzone pozwem, tzn. aby rzeczywiście doszło do przeniesienia na jej rzecz wierzytelności, przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej.

Zmianę wierzyciela reguluje przepis art. 509 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone, bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W przedmiotowej sprawie na okoliczność nabycia wierzytelności powódka przedłożyła oświadczenie swoje i Prezesa Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zgodnie z którym wierzytelność z tytułu pożyczki nr (...), udzielonej pozwanej dnia 13 lipca 2015 r., została przeniesiona na rzecz (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością S.K. z siedzibą w W., która stała się wierzycielem i uzyskała legitymację do dochodzenia roszczenia. Takie oświadczenie nie jest jednak wystarczające do ustalenia, czy rzeczywiście zindywidualizowana wierzytelność wobec pozwanej została zbyta, kiedy to nastąpiło i na jakich warunkach. Na uwagę zasługuje, że oświadczenie to zostało podpisane jedynie przez osobę, działającą w imieniu i na rzecz powódki. Natomiast brak na nim podpisu drugiej strony umowy przelewu – pierwotnego wierzyciela (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., działającego rzekomo przez Prezesa Zarządu. W związku z tym oświadczenie to w istocie jest jednostronnym oświadczeniem strony powodowej, a więc podmiotu żywotnie zainteresowanego wynikiem procesu. Nie może ono więc stanowić o przeniesieniu wierzytelności.

Powódka nie przedstawiła zatem żadnego wiarygodnego dowodu na nabycie wierzytelności, dochodzonej od pozwanej. Nie wykazała tym samym legitymacji czynnej w niniejszym procesie.

W sprawach cywilnych nie jest rzeczą Sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów, zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek taki spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

W niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie z art. 339 § 1 i § 2 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd miał na uwadze, że w sporach z konsumentami należy zachować szczególną ostrożność przy ocenie ewentualnego przyjęcia za prawdziwe twierdzeń, zawartych w pozwie, zwłaszcza w sprawach, w których konsument nie podejmuje jakiegokolwiek obrony. Przy czym za niedopuszczalne należy uznać rozumowanie, zgodnie z którym z samego faktu milczenia pozwanego można wnioskować o potwierdzeniu przez niego prawdziwości twierdzeń powoda. Stąd za minimum w tego rodzaju sprawach należy uznać obowiązek przedstawienia umów, potwierdzających istnienie wierzytelności i legitymacji czynnej do jej dochodzenia przez powoda. Podkreślić przy tym należy, że sama możliwość wydania wyroku zaocznego nie zmienia rozkładu ciężaru dowodu, określonego w powołanych przepisach art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07.11.2007 r. (II CSK 293/07) „Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obciążenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.”

Podnieść należy, że Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W art. 339 § 2 k.p.c. nie chodzi bowiem o prawne domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda. W omawianym przypadku sąd ocenia, czy okoliczności podane w pozwie nie budzą uzasadnionych wątpliwości, albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu, i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego. Stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego. (por. wyroki: z dnia 15 września 1967 r. – III CRN 175/97, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok.i Pr.-wkl. 1999/9/30)

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.